

maatte anse det for at være rigtigt, at vise en endnu højere Grad af Styrke ved at vise den anden Gang.

Kjær: Jeg skal kun gjøre den korte Bemærkning, at jeg saa villig som Noget skal anerkjende og paastjonne den varme Bestræbelse, det ærede Medlem for Aalborgs Amts 2den Valgfreds (Klein) har lagt for Dagen for at faae denne Sag bragt tilende, og jeg vil endog give ham den Anerkjendelse, at jeg tror, at hvis det havde været ham, som dengang havde indtaget den ærede Kultusministers Plads, havde denne Sag nu været tilende. Det kan jo være, at jeg tager feil deri, men jeg tror det. Saa rosværdige Bestræbelser har det ærede Medlem lagt for Dagen, i Særdeleshed i Udvalget, at jeg har Grund til at antage, at han vilde have overvundet de Vanskeligheder, som det ikke er lykkedes den ærede Kirke- og Undervisningsminister at overvinde. — Den næste Bemærkning, jeg skal gjøre, er i Anledning af, at det ærede Medlem undrede sig over, at jeg vilde have dette Spørgsmaal bragt frem paa Valgtribunen, og det syntes at fremgaa af hans Udtalelser, om han end ikke sagde det, at dette efter hans Mening er en Sag, der mindst bør komme frem paa Valgtribunen, fordi den ikke egner sig til at afgjøres der. Naar jeg nu har givet det ærede Medlem den Anerkjendelse, som jeg har givet ham, nemlig at han med Alvor og Varme har behandlet denne Sag, maa det undre mig, at han ikke tror det samme om ethvert af Folketings Medlemmer. Jeg mener, at det for enhver alvorlig Mand og Kvinde af Folketingsorden er en Sag af den største Vigtighed, og jeg kan ikke vide, hvorfor det ærede Medlem mener, at denne Sag skulde egne sig mindre til at behandles paa Valgtribunen end enhver anden, thi jeg er overbevist om, at der vil Sagen blive behandlet med den Alvor og Sømmelighed, som er nødvendig. Naar den da efter en alvorlig Forhandling har fundet sin Afgjørelse igjen-

nem da Repræsentanter, som ere komne herind, maa det ærede Medlem indrømme mig, at det vil være et temmelig godt Bevis paa den Stemning, der hersker og som bør følges. Sluttelig skal jeg bemærke, at denne Sag ikke er saa vanskelig at forstaa for Folket, thi Hovedspørgsmaalet er, om disse Midler skulde optages som en særlig Fond i Finantsloven, eller om de skulde indbetales direkte i Statskassen, og derom kan enhver almindeligt sundt tænkende Mand godt danne sig en Mening. Derfor tror jeg, at Sagen roligt kan henvises til Valgtribunerne. Det ærede Medlem kan være vis paa, at jeg ikke har villet have den henvist dertil, fordi man dermed skulde kunne gjøre Lykke i en eller anden Retning, eller fordi jeg vil have den afgjort paa en letfindig Maade. Dvertimod, jeg ønsker Sagen bragt for der, fordi jeg er enig i, at det er en Sag af en saa alvorlig Betskaffenhed, at den bør have den mest alsidige Døftelse.

Chr. Jensen: Naar det ærede Medlem for Aalborg (Klein) udtalte, at han fandt det ganske naturligt, at den ærede Minister ikke iaar havde forelagt det nærværende Lovforslag eller et andet Lovforslag, som ordner Præsternes Lønning, saa er jeg ikke ganske enig med ham i denne Udtalelse. Mig har det forekommet, at den ærede Ministers Navn og hele Stilling som Formand i Kirkekommissionen er saaledes knyttet ikke alene til dette Spørgsmaal, men ogsaa til mange andre Forslag, som ad privat Veie ere indbragte her, at det var forekommet mig ganske naturligt, om den ærede Minister havde gjort et Forsøg paa iaar at faae idetmindste nogle af disse Forslag tilendebragte og opholdt til Lov. Naar jeg saaledes ganske bestemt havde ventet, at dette Forslag var fremkommet fra Regjeringens Side, maa jeg paa den anden Side tilstaa, at jeg naturligvis ligesaa bestemt var overtydet om, at det ikke vilde være fremkommet i den Skikkelse, hvori det nu her foreligger. Jeg skal tillade mig et Dieblil at